

боръ да те търсимъ! Що правишъ тука?... И плачешъ! Защо?

Азъ се вкаменихъ. Рекохъ да скрия книжката, виновница на тия тревоги... Ала татко я видѣ, грабна книжката отъ ржцетѣ ми, прочете името ѝ на корицата, усмихна се и запита:

— Кжде я намѣри?

— Куп... купихъ я на събора!—отговорихъ азъ съ запване и се разплакахъ...

Татко ме погали, наведе се, цѣлуна ме и рече:

— Мълчи, не плачи!... Ние не знаехме кжде си и затова те търсихме цѣлия день!..

Следъ това се усмихна и си излѣзе. Азъ останахъ да чета книжката.

Подиръ два дена знаехъ вече наизустъ цѣлата поема за Хайдутъ Сидера и я декламирахъ въ училището предъ смаянитѣ ученици и учители.

Отъ тогазъ се изтърколиха повече отъ петдесетъ години. Прочетохъ отпосле много и много книги. Надъ много отъ тѣхъ съмъ се радвалъ и плакалъ, ала скжпия споменъ за първата прочитна книжка пазя като святъ споменъ въ душата си и никога нѣма да го забравя.

Александъръ Спасовъ

ЧУДНИЯТЪ ДОКУМЕНТЪ

Отдазна, много отдавна, въ турско време въ нашия градъ живѣлъ единъ турски голѣмецъ. Той билъ много горделивъ и надутъ. Когато излизалъ на улицата, всички му ставали на крака и му се покланяли низко до земята. А той отминавалъ съ вирната глава.

Единъ праздниченъ день той миналъ покрай хорото. Щомъ го видѣли, музикантитѣ спрѣли да свирятъ, хорото се разтурило и всички се навели и се поклонили. Тамъ билъ и Герчо чорбаджийскиятъ синъ. Той водѣлъ хорото и се страшно разсърдилъ, че хорото се прѣснало зарадъ тоя надутъ турчинъ и не се поклонилъ. Като забелязалъ това, турчинътъ изревалъ:

— Хей, гяурски сине, защо не се покланяшъ ти? Не виждашъ ли че минавамъ?